

LUCIE HLAVINKOVÁ

ILUSTROVALA MÍLA

SESTERSTVO

ve Snové říši

Albatros

Sesterstvo ve Snové říši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková
Sesterstvo ve Snové říši – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SESTERSTVO

ve Snové říši

Podpis:

SESTERSTVO

ve Snové říši

LUCIE HLAVINKOVÁ
ILUSTROVALA MILA

Albatros

Ela ucítla, jak jí po zádech přejel mráz. Probudila se uprostřed noci a má teď hrozně divný pocit. Jako by v pokojíčku někdo byl! Brášku Péťu, který spal ve vedlejší posteli, samozřejmě nepočítala. Bylo tu něco divného, co sem vůbec nepatřilo!

Pokoj vypadal teď v noci dost strašidelně. Plyšáci sedící na policice na ni poulili koráلكové oči a místo úsměvů se na ni šklebili, protože měli obličejy plné stínů. Ele se sice chtělo na záchod, ale věděla, že v žádném případě neopustí postel. Připadala jí tu jako jediné bezpečné místo.

Jej, teď se něco pohnulo!

Uf, to byl jenom Péťa...

Ela pevně zavřela oči a přetáhla si peřinu přes hlavu. Jestli jsou v pokojíčku nějaké duchové nebo strašidla, pod peřinou se jí určitě nemůže nic stát!

Když se ráno vzbudila, vůbec nechápala, proč se vlastně v noci bála. V denním světle vypadal pokojíček jako to nejútulnější místo na světě, plyšáci se samozřejmě roztomile usmívali a všechno bylo, jak má být.

Nebo aspoň skoro všechno...

„Mami?“ Ela na poslední chvíli zarazila maminku, která si právě chtěla do ranního kafe nasypat sůl.

„Tati!“ Táta si maže housku už asi pět minut, zírá „do blba“ a lesknou se mu oči, protože pořád zívá.

Co se to tady poslední dobou děje? Nikdo se nezdá být ve své kůži, doma pořád panuje unavená a ospalá nálada, všichni jsou docela mrzutí. A to se Ela na vánoční prázdniny tak těšila!

„Snad nejsi nemocná?“ vykulila na ni oči její nejlepší kamarádka Bára a další nejlepší kamarádka Míša starostlivě pokývala hlavou. Všechny společně tvoří Sesterstvo, nerozlučnou trojici, kterou svedla dohromady kouzelná kočka Fabiola, patřící staré paní Ládvíkové.

„Co? Nemocná? Proč?“ podivila se Ela a vytáhla mobil, aby se do něj podívala jako do zrcadla, co na ní holky vidí.

„Nechci teda nic říkat, ale vypadáš dost hrozně,“ rýpla si Míša. Bohužel měla pravdu. Elu hyzdí pod očima hluboké kruhy a obličej má jaksi šedivý s nádechem do zelena. Opravdu vůbec nepůsobí zdravým dojmem!

„Nic mi není,“ zaklapla Ela mobil. „Jenom jsem unavená.“

„Unavená o prázdninách?“

„Divný, ne?“

„Chodíš pozdě spát?“

„Ne, to ani ne...“ zamyslela se Ela. „A ráno taky spím docela dlouho. Fakt nevím.“

„A nekašle třeba Pěta v noci? Nebo nemluví ze spaní? Počkej, až budeš mít svůj vlastní pokoj, to se vyspíš líp.“

„To jo,“ souhlasila Ela. „Už se těším!“

Když se před pár měsíci přestěhovali do nového domu, koupili rodiče i přilehlou půdu. Naplánovali, že se probourá strop, udělají se schody a půda se promění na dva nové pokoje, z nichž jeden bude pro Elu.

„Chcete se kouknout, holky? Ta půda je fakt tajuplná! Je tam několik beden, staré skříně, obrazy a já nevím co ještě. Naši to pomalu vyklízejí, aby se co nejdřív mohlo začít stavět.“

Bára s Míšou nadšeně souhlasily, průzkum staré půdy je přece to pravé dobrodružství pro Sesterstvo!

A vypadalo to tu opravdu záhadně... V krabicích našly staré černobílé fotografie, některé dokonce tak staré, že jsou ještě na tvrdých deskách! Mezi odloženými knihami ležel i notýsek plný dětských obrázků, výstřižků a vylisovaných květin. Válí se tu i nějaké pradávne časopisy a gramodesky, ty ale nejsou ani zdaleka tak

zajímavé jako obsah skříně. Na ramínkách tu visí kabáty, černé i všelijak kostkované, a taky šaty! Některé jsou moc krásné, vyšívané nebo zdobené třpytivými kamínky nebo flitry.

„Paráda!“ přiložila si Bára šaty k tělu a zhlédla se v zrcadle, přilepeném zevnitř skříně.

„Hepčí!“ kýchla Míša, která se pokoušela omotat si kolem krku péřové boa. „To ty moje alergie,“ zamumlala omluvně. Míša má totiž alergii skoro na všechno, včetně prachu samozřejmě, a toho tu není zrovna málo.

Ela si okouzleně dala na hlavu čelenku s umělými květinami, která vypadala jako koruna pro vílu.

„Tak jestli bude maškarní, víme přesně, kam si jít pro kostýmy,“ zhodnotila situaci Bára.

„No to nevím, podívej,“ smutně ukázala Míša. Na pořádném světle u okýnka je poznat, že blyštivá nádhera je ve skutečnosti docela prožraná od molů, spousta flitrů je opadaných a boa vypelichané.

„Ve stínu to teda vypadalo líp,“ musela neochotně souhlasit Bára.

„Podívejte,“ ukázala jim Ela zažloutlou fotografii, na

které je holka asi ve stejném věku jako ony, v té čelence, co si Ela právě zkoušela. Stojí vedle židle, na níž sedí hodně stará paní, která ji drží za ruku. Holka se vůbec neusmívá a strnule hledí z fotky přímo jim do očí.

